

[Gammelgaard]

dele, at man kunne gå med til indkomstpolitik, hvis man forinden havde forhandlet den med LOs formand, hr. Knud Christensen. Regeringen mener, at der skal føres en selvstændig indkomstpolitik i dette ting, som kan give de nødvendige resultater.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingerne og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 20.00.

Mødet udsat kl. 18.45

Mødet genoptaget kl. 20.00

Forhandlingen genoptoges.

Formanden:

Vi er nået til den 10. i rækken af 24 talere.

Agerschou (SF):

Hr. Erhard Jakobsen erkendte i et indlæg tidligere på dagen, at der ikke var nogen i folketinget, der ville leve af det beløb, man får som kontanthjælpsmodtager efter sultebestemmelsen og fattighjælpsparagraffen.

Jeg fik ikke svar på det spørgsmål, jeg derefter stillede: hvad er det, de mennesker, der er anbragt på de to bestemmelser, har gjort, siden de skal leve af et beløb, som de politikere, der har vedtaget bestemmelserne, ikke hverken vil eller kan leve for? Hvad er det, de har gjort eller ikke gjort, siden de skal straffes så meget? Jeg fik ikke noget svar på spørgsmålet. Det kan være, det kommer senere i dag.

Hvad er det, der er sket på det sociale område? Der er sket det, at den konservative regering i efteråret 1982 gennemførte en række besparelser, der helt ensidigt ramte de grupper i befolkningen, der i forvejen havde måttet holde for, der i forvejen havde mindst. De blev af den konservative regering straffet én gang til.

De nedskæringer er videreført i det forslag til finanslov, der behandles i dag. Nedskæringerne har medført, at stadig flere tusinde familier bliver anbragt på et fattighedsniveau. Det har mange i de forløbne år fortalt om, bl.a. har de private sociale organisationer, som socialministeren mener skal have en

fremtrædende plads i det, han kalder 1980ernes socialpolitik, i stærke vendinger berettet om det. De har berettet om, hvad der er sket i kølvandet på den konservative regerings hærgen.

Der er ingen tvivl om, at de borgerlige partier tager fattighedsdiskussionen alvorligt, ikke på den måde, at de erkender, at de ved deres initiativer har fået anbragt tusinder af familier på fattighedsniveau, men alvorligt på den måde, at de ikke ønsker, at diskussionen skal brede sig.

I de borgerlige partiers kamp mod de familier, der har alt for lidt at leve af, tager de alle midler i brug. På CDs landsmøde forsøgte dette partis formand, hr. Erhard Jakobsen, at bortforklare det hele med misundelse. Statsministeren benægtede på et tidspunkt i folketingets spørgetid, at der kunne være tale om fattigdom i Danmark, og i sin iver for at virke overbevisende brugte han et eksempel, hvis beregninger stammede fra et lovforslag, der på det pågældende tidspunkt overhovedet ikke havde været til behandling i folketinget.

Også socialministeren rykker flittigt ved utallige lejligheder ud og forsikrer, at der ikke er større fattighedsproblemer i Danmark. Socialministeren kommer i den forbindelse med mange spidsfindige og skrivebordsagtige eksempler, men det kan undre, at han aldrig omtaler det svar, han på et tidspunkt i oktober i år gav folketinget, og hvoraf det fremgår, at der i 1981 var 360.000 familier eller 13 pct. af alle familier, som efter EFs fattighedsdefinition lå under fattighedsgrænsen. Udtrykt i kroner havde de pågældende en disponibel indkomst, der var mindre end 28.200 kr. i 1981. Det er altså oven i købet, inden den konservative regering gav sig i kast med at hærge den sociale lovgivning.

Man kan kun gisne om antallet af fattige i 1983 og 1984, men at det er forøget som følge af den konservative offensiv, kan ingen være i tvivl om. Selv om antallet af fattige ikke er steget procentvis fra 1977 til 1981, viser tallene en udvikling, som burde bekymre en socialminister, også selv om han er konservativ. Det viser sig nemlig, at andelen af børnefamilier, der er fattige, er steget kraftigt fra 31 pct. i 1977 til 47 pct. i 1981. Specielt er andelen af enlige med børn steget fra 17 pct. til 37 pct. af samtlige fattige familier.